

1921

V Z K Ń Ĩ Š Š W Ĩ

O B S A H :

A d v e n t	1
Zamyšlení nad Charitou	4
Starý zákon a já	5
Advent s Písmem	6
Příloha : Námět na advent.kalendář	

/ Jen pro soukromou potřebu

adveniat regnum tuum _ _ _ _
eltáto hé basileia sú _ _ _ _
de in reich komme _ _ _ _
pryjdě królewstwo twoje _ _ _ _
da priidět carstvie tvoe _ _ _ _
thy kingdom come _ _ _ _

A D V E N T

Začnu od konce : " Co očekáváte od vánoc?"

Že je ještě čas?

Že to není tak důležité ?

Že mi do toho nic není ?

Že už začínáte sbírat dárky ?

Že to nebude ono ?

Že už je jiná doba ?

Ríkáte, že to snad přece né ! To je dobře!

Jestli vám tedy osud vánoc není lhostejný, pak si pojďte spolu o vánocích popovídat.

První předpoklad : Vánoce jsou svátky PŘÍCHODU BOŽÍHO SYNA.

To znamená, že na prvním místě musíme zdraznit tuto pravdu. A to i za cenu určitých zdánlivých ztrát.

Není jisté lehké lecos odložit, zvlášť když to bylo už zaběhlé, jisté.

Chce to : odvahu vykročit a dobré poznání.

Druhý předpoklad : Aby se člověk nebál, aby poznal své omyly i nebezpečí, které ho ohrožuje, musí být dobře připraven.

doba přípravy je vždycky mírou touhy.

čím větší je touha, tím větší příprava.

čím větší příprava, tím silnější touha.

Chceme-li tedy spolu hovořit o vánocích, jestliže nám leží na srdci jejich osud, pak spolu budeme hovořit o ADVENTĚ.

obratme list

Zamyšlení nad Charitou

V některých katechismech najdeme na otázku "Co je úkolem církve?" odpověď, že úkolem církve je konání bohoslužby, hlásání Slova Božího a poskytování pomoci lidem. A právě tomu poslednímu úkolu říkáme charita /charitativní činnost/.

Sám Ježíš Kristus dal církvi příklad, jak plnit tyto úkoly : jeho poslušnost vůči Bohu Otci až k smrti na kříži , byla nejvyšší bohoslužbou, jeho radostná zvěst nejdokonalejším hlásáním Slova Božího. Činorodou lásku k bližnímu projevil nejen svými zázraky, jimiž uzdravoval nemocné na těle i na duši, jimiž sytil hladové a těšil zarmoucené, ale i mnohem prozaičtějším způsobem. Jak z jedné narážky v evangeliu sv. Jana /J 13, 29/, víme, přispíval na potřeby chudých i penězi ze společného měšce, z něž se hradily potřeby jeho i apoštolů. Už tehdy, -jak později nejednou - procházely tyto peníze nehodným rukama.

I apoštolové se zprvu věnovali charitativní činnosti sami, teprve když s rostoucí církví na tyto úkoly nestačili, byli k tomu určeni první jáhnové / Sk 6, 1 - 6/. Dějiny řeholních společností jsou většinou i dějinami nejrůznější charitativní činnosti - od péče o nemocné, opuštěné, poutníky, přes vyučování a opatrování mládeže, až k výkupu zajatců z otroctví.

Výše uvedené tři úkoly spočívají i před dílčími církvemi, ať už jsou to diecéze, obce , nebo rodiny. I rodina má modlitbou, účastí na eucharistii a ostatních svátcích, konat bohoslužbu, má i přiměřeným způsobem hlásat svému okolí Slovo Boží a přinášet pomoc lidem podle svých možností, - od sousedské výpomoci, přes drobné služby v okolí, až k účasti na větších charitativních akcích.

Každé seskupení v církvi by mělo pamatovat na charitativní činnost, přiměřenou svým možnostem a svému zaměření. Lásku je vynalézavá a rozum nám byl dán, abychom co nejúčinněji využívali své schopnosti a možnosti. Je právě úkolem organizované charitativní činnosti, aby uváděla v soulad možnosti a potřeby. Kdo má auto, může s ním někoho svézt; kdo má vědomosti může je použít; kdo má možnost nákupu, může je využít; , kdo má volný čas, může jej naplnit atd. K tomu je třeba ale z zjistit, kdo potřebuje svézt, kdo potřebuje poradit, kdo potřebuje nakoupit, kdo potřebuje navštívit, atd.

V zemích, kde existují dobře organizované církevní charitativní instituce, se mnozí křesťané domnívají, že učiní svému svědomí zadost, když na jejich konto pošlou nějaký větší obnos. Ochuzují však tím charitativní pomoc o osobní účast, kterou postižení potřebují často mnohem víc, než p přímou materiální pomoc. V tom je naše výhoda, že u nás se převážně uplatní právě osobní pomoc.

Podle apoštolových slov : "Čiňte dobře všem, napřed však těm, kteří patří do rodiny víry " /Gal 6,10/, je třeba přinášet pomoc především našim souvěrcům, ale nikoho naopomíjet a nevykloučovat v případě nutné potřeby, jak

nám to sám Ježíš připoměl v podobnosti o milosrdném Samaritánovi /L 10, 30 - 37/ .

Neobávejme se při charitativní činnosti spolupracovat s odloučenými bratry i ostatními lidmi dobré vůle, pokud nechtějí naší pomoci zneužít. Posloužíme tak navíc i rozvoji ekumenického hnutí a upevnění dobrých mezilidských vztahů vůbec.

Charita nezná hranic a vzdáleností a pomáhá potřebným i ve vzdálených končinách .U nás jsou v tomto ohledu omezené možnosti a někdy i oprávněné obavy ,zda dobře míněná pomoc,místo toho, aby přispívala k smíření a pokoji,nebude zneužita k rozsvícení nenávisti a nekřesťanské klidu.Jsou země,kde křesťané si sami organizují pomoc v zemích třetího světa /např.katolíci v NDR v Alžírsku/, což je zárukou,že tato pomoc je využita skutečně v křesťanském duchu.Je pak na nás, abychom při troše šetrnosti využili svůj pobyt v NDR nejen k turistice a nákupům,ale i k poskytování pomoci vzdáleným bližním.

+ + +

STARÝ ZÁKON A JÁ

Starý zákon mě nikdy zvláště nepřitahoval a pokud ano,vždy mě odradila jazyková bariéra starých překladů. Měl jsem dost problémů,než se mi podařilo překousat se ke zvěsti Nového Zákona, natož abych si věc ještě komplikoval Starým. I když jsem si do Ekumenické bible sliboval spřístupnější právě Starého zákona,přece jsem se do jeho četby pustil spíše z pocitu nutnosti jej poznat. A byl jsem překvapený.Přečetl jsem několik starozákonních knih s komentářem /vydává Kalich/ a s velkým očekáváním se pouštím do každé další.[Starý zákon mi ukazuje v mnohem lepším a jasnějším světle,oč jde vlastně v Novém zákoně. Četba knihy žalmů nejen obohacuje modlitbu,ale učí současně i živé víře a zbožnosti, o jaké se čtenářům "zbožných příruček" většinou ani nezdá.Co mě však nejvíce fascinuje, je jasnost a přímočarost, kterou v něm nacházím a kterou naopak postrádám v životě kolem sebe.Každý z nás chápe,že nesmíme vidět svět černobíle, zapomínáme však ,že řada věcí je opravdu černá,nebo bílá,a že je to i třeba jasně říci. Žijeme již v takové zvláštní malátnosti a polovičatosti,dokonce už máme i takové kněze, kteří nás v tom podporují.Zvěst staré smlouvy je však přímo prodchnuta Ježíšovým požadavkem : " Vaše slova ať jsou buď ANO,nebo NE." [Bůh Izraele si žádá člověka celého, a to občas i z našeho dnešního hlediska dost tvrdě.Ale není to jen požadavek vyznavačské jasnosti a odvahy,kterou ve Starém zákoně nacházíme.Četba Starého zákona je současně zdrojem této jasnosti a odvahy. Zkuste to a uvidíte,že do vašeho života přichází reálná síla od toho,jehož slova a činy Starý zákon sděluje.Myslím,že v našem zápase o církev vyznávající je Starý zákon velkou a zatím téměř nevyužitou šancí.

A d v e n t s P í s m e m

Není pochyb o tom, že nejdůležitějším zdrojem, z něhož máme ve svém životě čerpat, je Písmo. Navrhuji tedy, abychom si jednotlivé adventní týdny: / 29.11. - 5.12, 6.12. - 12.12., 13.12.- 19.12., 20.12.-24.12./ označili podle úryvků z adventních nedělí./ začíná cyklus "B"/.

I. týden Dejte si pozor, bděte . . .

Aby mohl člověk bdít, musí být vzhuru, musí se probudit.

Samotná bdělost znamená střežit určité dobro.

Co to znamená tam, kde žijí? V mé rodině, v práci, v chvílích, kdy se stýkám s lidmi, ve společenství církve . . ?

Po celý advent by měla v našich domovech svítit lampa, která by nám připomínala naši bdělost.

Pokuste se vzít to vážně. Nakreslete si, třeba spolu s dětmi, na papír lampu, symbolizující vaši bdělost. Večer si při společné modlitbě přečtete evangelium z 1. advent. neděle a společně přemýšlejte, vůči komu máte být bdělí. Věřím, že každý den objevíte někoho nového. Na konci týdne už to bude pěkný se znam.

II. týden Každá hora ať se sníží . . .

Hory vždycky vytvářely přirozenou ochranu, jakousi hráz před nepřitelem. Nebylo snadné je překonat. Jenže nežijeme proto, abychom byli od druhých izolováni. Co může platit pro politicko-zeměpisné hledisko, nesmí platit pro lidi.

Obraz široké cesty má svůj původ v Babylonu. Král -bůh, byl nesen ke chrámu v širokém, triumfálním průvodu.

Jak my připravíme cestu pro Pána, který přichází ?

Tady není místo pro žádnou horu. Pro nic, co člověka nějak dělí od Pána. A Pán k nám přichází v lidech, se kterými žijeme.

Co, si tedy vezmeme jako znamení protento týden? Snad obraz horských masivů, abychom při společné modlitbě večer, nezapomněli na ty, se kterými jsme rozděleni? Nebo snad nějaký buldozer, jak připomínku, že nesíme a nechceme ochabnout v úsilí otevřít své srdce druhým?

Konečně to není ani tak důležité. Mnohem důležitější je pochopit význam této výzvy. Pochopit totiž, že jde o přípravu lidského srdce na přijetí Boha.

III. týden Stále se radujete . . .

Pozorujme lidi okolo nás a sledujme, z čeho se radují. Ruce zdvižené do výšky jsou znamením radosti. Radujeme se závodník v cíli, hráč po vstřelení branky, radují se i diváci. Přátelé, kteří se po létech setkávají, radostně vztáhnou ruce, aby se přivítali. Dítě plné radostí zamává na pozdrav. Ruce a radost, to patří k sobě.

Známe ale i jinak vztažené ruce. V úzkosti, strachu, v zlobě a nenávisti, v zaslepenosti a pokřivenosti, v prosbě a v odsouzení.

Máme se stále radovat. To znamená, že i my máme mít ruce radostně vztažené. Co to pro nás znamená?

Jestliže se máme opravdu radovat, pak nám nesmí být lhostejná žádná bolest okolo nás. Žádná z rukou okolo nás v bolesti vztažená, nesmí zůstat prázdná. Ne jde o chvilkovou dobročinnost. Učme se hledat radost v tom, že druhému podáme ruku.

IV. týden Moc Nejvyššího tě zastíní . . .

Když něco někoho zastíní, pak nemůže vidět.

Jestliže ale člověka zastíní Moc Nejvyššího, pak prohlédne.

Jeho schopnost se umocní a on je schopen vidět i to, co až dosud bylo skryto jeho vnímání. Vyhledejte si v evangeliu sv. Lukáše v 1. kap. verš 39. a 40.

Moc Nejvyššího, to je zář, která nám ukazuje cestu k druhému člověku, toužícímu po naší pomoci.

Z nás samotných by měla taková záře vycházet.

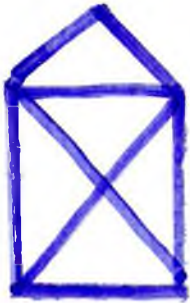
Jestliže má něco prozářit vánoční dny, pak by to měla být právě taková záře. Nic, sebelepší hvězdičky, svíčky, atd. neokáže tuto záři nahradit.

Pamatujme na to v tomto posledním adventním týdnu.

A teď pozor!

/ Variace na dané téma/

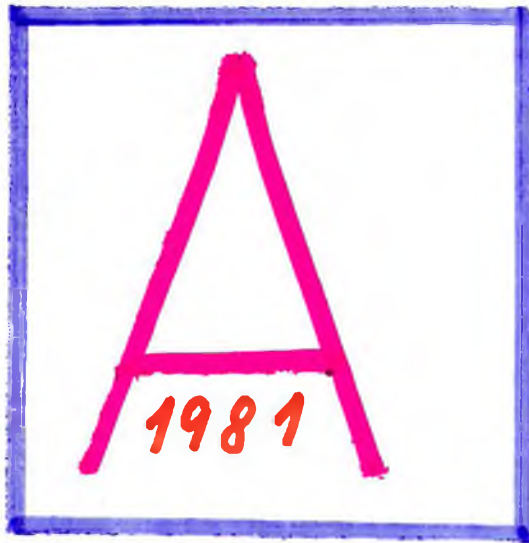
Na něco se vás zeptám. Slyšeli jste už někdy něco o něčem, čemu se říká adventní kalendář? Dobře se podívejte na následující stranu. Je to pokus o spojení kreslených symbolů s texty Písma, které jsme vybrali na jednotlivá adventní období. Tedy možná pokus o jakýsi druh adventního kalendáře. Stačí, když stranu vyjmete a někde si pověsíte - třeba na dveře, kterými denně procházíte. Pak každý pohled vám připomene to místo, o kterém bychom měli společně uvažovat. A radost - radost tak trochu předvánoční - můžete připravit i bratřím a sestřím kolem sebe, když se sami pokusíte něco podobného / jako variaci na dané téma / načrtnout a podarovat je. Co vy na to?

Mk 13, 33

12 40, 4

1 Sol 5, 16

Lk 1, 35